

Arrest

nr. 199 458 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 januari 2017 diende verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in in functie van zijn echtgenote, Mw. S.E. van Belgische nationaliteit.

Op 27 juni 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3.01.2017 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): C.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: [...]1994

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] GENT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Individuele rekening 2014 – 2015 Randstad Belgium NV*
- Loonfiches VP voor de periode maart – augustus 2016*
- Loonfiches L. bvba voor de maanden oktober – november 2016*

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon bij de werkgevers VP en Randstad Belgium nv. werd beëindigd zodat er bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdane enkel rekening gehouden kan worden met de loonfiches van de werkgever L. bvba. Uit deze loonfiches betreffende de maanden oktober – november 2016 blijkt dat de referentiepersoon een gemiddeld maandelijks inkomen heeft van €1173,12.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdane het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

In casu voldoet betrokkene niet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging, zoals supra aangetoond. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene heeft geen kinderen en hij heeft evenmin kenbaar gemaakt dat hij gezondheidsproblemen kent. Wat het gezins- en familieleven betreft, het bestaan van een reëel gezinsleven tussen betrokkene en zijn echtgenote wordt aangenomen. Betrokkene heeft voor de eerste keer om toelating om verblijf verzocht. Deze beslissing heeft bijgevolg niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat hij niet kan voorhouden dat deze beslissing “een inmenging” vormt in zijn privé- of gezinsleven. Betrokkene wijst nergens in zijn aanvraag op de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. De beslissing heeft bovendien niet noodzakelijkerwijze tot gevolg dat het betrokkene onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn echtgenote in België te ontwikkelen. De beslissing heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De beslissing sluit niet uit dat hij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. Moderne communicatiemiddelen zoals internet en telefoon of periodieke bezoeken kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn echtgenote en de aanwezige familieleden in België derwijze dat betrokkene zijn gezinsleven met zijn echtgenote verder kan onderhouden en de familiale banden met de familieleden behouden blijven.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

Dat evenwel krachtens het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo’n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door verweerder in casu op een afdoende manier werd uitgevoerd.

De vaststelling dat de bestaansmiddelen van referentiepersoon veel te laag liggen kan geenszins gelijkgesteld worden met een “behoefteanalyse”.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn echtgenote, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor het huishouden van zijn echtgenote neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekers echtgenote niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

Verweerder repliceert in de nota als volgt:

"In zoverre verzoekende partij aanvoert dat nergens uit de motieven zou blijken dat een behoefteanalyse werd uitgevoerd, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij grondslag mist.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Zie ter zake het desbetreffend onderdeel van de bestreden beslissing:

"Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is.

Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). "

Met haar vage beschouwingen slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing.

Terwijl hij in ieder geval niet ernstig kan voorhouden dat hij en zijn echtgenote dienden te worden uitgenodigd om bijkomende stukken over te maken.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen om alle nuttige documenten aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging over te maken.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. " (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verweerder benadrukt dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging diende geenszins verzoekende partij uit te nodigen ten einde bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen. Zie in dezelfde zin: [...] En ook:[...]"

Verzoeker is als echtgenoot van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De echtgenote van verzoeker moet conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aantonen dat ze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bijlage 20 blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd. Bijgevolg wordt niet voldaan aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Gelet op het gestelde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet diende de gemachtigde dan ook over te gaan tot een behoefteanalyse. Van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, is de overheid verplicht om **"volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden"** (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2 eigen benadrukken).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde is overgegaan tot een formele behoefteanalyse daar de bestreden beslissing luidt: *“Gelet op de maandelijkse vaste kosten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen.”*

Verzoeker heeft echter niet aangevoerd dat er geen motieven zijn over de behoefteanalyse, maar stipt aan dat het niet op afdoende en zorgvuldige wijze is uitgevoerd. Hij vervolgt dat de gemachtigde heeft nagelaten, alvorens de beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij hem en zijn echtgenote, hen in het kader van een zorgvuldig onderzoek aan te schrijven of uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen. Hij is van oordeel dat de gemachtigde niet zorgvuldig de beslissing heeft voorbereid, daar hij niet beschikte over de relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu blijkt inderdaad dat de gemachtigde zich op geen enkel concreet element steunt om zijn behoefteanalyse te maken. Het is een raadsel met welke “maandelijkse vaste kosten” of “variabele kosten van het dagelijkse leven” de gemachtigde heeft rekening gehouden om tot de conclusie te komen dat een bedrag ter waarde van 120% van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Het is evenmin duidelijk met welke “gezinssamenstelling” de gemachtigde heeft rekening gehouden. Enkel met verzoeker en zijn echtgenote? Of eveneens met het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een huurcontract voorlegt op naam van zijn schoonmoeder als huurder, zodat bv. onduidelijk is wie de kosten hiervan draagt en met hoeveel?

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker en zijn Belgische echtgenote, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. De gemachtigde is op dit punt dan ook in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Waar verweerder in de nota van oordeel is dat verzoeker in ieder geval niet ernstig kan voorhouden dat hij en zijn echtgenote dienden te worden uitgenodigd om bijkomende stukken over te maken omdat hij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moest leggen om alle nuttige documenten aan de gemachtigde over te maken, kan de Raad *in casu* niet volgen. Verzoeker heeft *in casu* voldaan aan zijn zorgvuldigheidsplicht om recente stukken voor te leggen aangaande de verwantschap, de bestaansmiddelen, de ziektekostenverzekering, bewijs van huisvesting en een identiteitsdocument. Het is immers niet aan verzoeker om in de plaats van de gemachtigde een eigen behoefteanalyse te maken, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet duidelijk bij de gemachtigde ligt.

De rechtspraak van de Raad waar verweerder in de nota naar verwijst die betrekking heeft op het “ten laste zijn” kan niet zonder meer worden getransponeerd op de vereiste van de behoefteanalyse. Zoals zonet gesteld ligt de verplichting om op zorgvuldige en concrete wijze een behoefteanalyse te doen als de voorgelegde middelen ontoereikend zijn, bij de gemachtigde. De verwijzing naar het arrest van de Raad van State in de bestreden beslissing, is evenmin relevant in het licht van de behoefteanalyse. De feiten en de rechtsvraag waarop het arrest van de Raad van State betrekking had, zijn anders dan in de thans voorliggende zaak. De Raad van State verduidelijkt in dat arrest immers de verplichting van de verzoeker om een aanvraag te actualiseren teneinde de hoedanigheid als werknemer of zelfstandige aan te tonen indien de situatie wijzigt tussen de aanvraag en de beslissing. Dit is thans niet aan de orde.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde niet zorgvuldig de beslissing heeft voorbereid, daar hij niet beschikte over de relevante elementen om te kunnen rekening houden met de eigen behoefte van de referentiepersoon die vervoegd wordt en van haar familielid inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond, hetgeen leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit gegeven leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Immers valt verzoeker als familielid van een Belgische onderdanen terug op een openstaande aanvraag, wat onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES